

Grace Ndiritu to brytyjsko-kenijska artystka, urodzona w 1982 roku.

W 2022 roku zdobyła nagrodę Jarman Film Award za swoje filmy *Black Beauty* i *Becoming Plant*.

Jej filmy pokazywane były w takich miejscach jak: 72. Berlinale (2022), BFI London Film Festival (2022) oraz FIDMarseille (2021).

Ndiritu znana jest z prac łączących w sobie film, malarstwo, tkaninę, performans i praktyki społeczne.

W 2012 roku rozpoczęła nowy cykl prac pod tytułem *Healing The Museum*, który ma na celu ponowne wprowadzenie nieracjonalnych metod uzdrawiania, takich jak szamanizm, w celu reaktywacji „świętości” przestrzeni sztuki.

Healing the Museum

Od 2012 roku Grace Ndiritu rozwija projekt *Healing the Museum*, którego celem jest ponowne wprowadzenie duchowych praktyk, takich jak szamanizm, w przestrzeniach muzealnych. Projekt ten obejmuje instalacje, performanse i warsztaty medytacyjne, które mają na celu „reaktywację świętości” w miejscach sztuki.

Birth of a New Museum

Film i performance *Labour: Birth of a New Museum* (2023) prezentowany m.in. w S.M.A.K Ghent.

Występujący uczestnicy – kobiety w ciąży – przechodzą szamańską podróż, aby odkryć „duszę” swojego nienarodzonego dziecka. Ndiritu w tym projekcie eksploruje metodologie duchowe w kontekście muzealnym i artystycznym.

Protest Carpets

Seria dywanów tekstylnych *Protest Carpets* (2021-2022), które ukazują historyczne marsze protestacyjne, takie jak Women's Strike czy Aboriginal Land Rights. W pracach tych Ndiritu łączy swoje zainteresowanie aktywizmem, tkaniną oraz estetyką protestów.

Fragmenty eseju “Healing The Museum” Grace Ndiritu 2016

“Man is a social being. Factors such as political conflict, social tension and economic stress affect his mental health. Such factors are at least as important as biological factors. Frantz Fanon paid particular attention to these social problems and his brand of political psychiatry is as relevant today as it was during his time. Alienation and oppression still exist. Unemployment is widespread and tyrannical rulers still oppress their people. Mental illness cannot be solved by drugs but by changes in the political and social order.” In 2012, I began creating a new body of works under the title Healing The Museum. It came out of a deep need to re-introduce non-rational methodologies such as shamanism in order to reactivate the “sacredness” of art spaces. I believed that most modern art institutions were out of sync with their audiences’ everyday experiences and the widespread socio-economical and political changes that have taken place globally in the recent decades. Museums are dying. And I see shamanism as a way to re-activate the dying art space as a space for sharing, participation and ethics. From prehistoric to modern times the shaman was not only the group healer and facilitator of peace but also the creative – the artist.

I choose to develop this practice because collective healing ceremonies allow us to weave together threads of intention, peace, love, equality and harmony to support social change, bridge social divides and heal ancient rifts – even around issues that have gone unresolved for centuries. Many people associate shamanism with personal healing, but similar practices can be applied to create shifts in challenging situations at all levels, including the global. And I believe that these symptoms that are present in society – for instance, the destruction of the environment, mass human migrations and an increase in global acts of terrorism, specifically in Europe in the last years – are a reflection of the fragmentation of the collective mind.

Therefore, at the core of the methodology of Healing The Museum is the idea of using performance as a peace-building tool to deal with issues of global conflict which are currently taking place in the world. This includes countries that are at differing stages of rebuilding their societies post-conflict and which are in the process of attaining a permanent peace solution. Using shamanic performance as a tool for conflict resolution and peace building is not only a way of “healing” the Museum*, it is also an attempt to understand the “Other”, again by making the world a safer, more generous place. Using the Museum as a performative platform within the human history of gift-giving is an attempt to heal the distrust by Western people to trust non-Western methodologies in the aftermath of genocide, slavery and colonialism.

Naszą motywacją do wzięcia udziału w otwartym naborze jest chęć dalszego rozwijania performansu jako formy dialogu społecznego oraz eksplorowania relacji między sztuką, duchowością a przestrzenią publiczną. W Zamku Ujazdowskim chcemy skupić się na lokalnym kontekście, wykorzystując historię i przestrzeń zarówno CSW, jak i Warszawy.